

† ΑΡΧΙΜ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΖΕΡΒΑΚΟΥ
ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΡΩ
Ι. Μ. ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΛΟΓΓΟΒΑΡΔΑΣ

ΟΣΙΑ ΘΕΟΚΤΙΣΤΗ Η ΛΕΣΒΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ - ΘΑΥΜΑΤΑ - ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΠΟΙΗΘΕΙΣΑ

ὑπό τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ Ὑμνογράφου
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ (†)

ΕΙΣ ἩΝ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗ
ΚΑΙ Ἡ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ

Ποιηθεῖσα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὑπὸ Μοναχοῦ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ (†)

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ φάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια:

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Η νῆσος Λέσβος ὡς δένδρον σε εὐθαλέστατον, βλαστήσασα Ὁσία, τῇ σῇ δόξῃ καυχᾶται· σὺ γάρ σπουδῇ συντόνῳ τῶν ἀρετῶν, τοὺς καρπούς ἐγεώργησας, δι' ὧν ἐκτρέφεις ἐκάστοτε τῶν πιστῶν, τὰς καρδίας θεῖω Πνεύματι.

Τ ῆ τοῦ Βελιάρ μανία αἰχμαλωσίαν πικράν, ὑπενεγκοῦσα Μῆτερ, ὡς ἐχθρῶν ἀλαστόρων, ἐρρύσθης προμηθεῖα τῇ θεϊκῇ, καὶ ἐν Πάρῳ ἐσκηνώσας, ἔνθα Ἀγγέλων τόν βίον μετὰ σαρκός, θεῖω ἔρωτι ἐζήλωσας.

Θ ἄμβους ἐπλήσθη, Ὁσία, ὁ εὐσεβῆς θηρευτής, ἠνίκα σε κατεῖδεν, ὡς ἀσώματον ὄντως, καὶ πίστει ὑπουργήσας τῇ ἱερᾷ Θεοκτίστῃ ἐφέσει σου, τῆς θαυμαστῆς σου ἐκήρυξε βιοτῆς, τὰ ἀνδρεῖα κατορθώματα.

Ω ς θεοδώρητον πλοῦτον καὶ θησαυρόν ἀληθῆ, τὰ θεῖα λείψανά σου, Θεοκτίστη Ὁσία, ἠνῆσος Ἰκαρία νεύσει τῇ σῇ, κτησαμένη ἀγάλλεται, καὶ τὴν ἀγίαν σου μνήμην καὶ εὐκλεῆ, ἐορτάζει εὐφημοῦσά σε.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τ ῆς ἰσαγγέλου ζωῆς σου τὰ σκάμματα, τίς ἐπαξίως διηγῆσεται, Θεοκτίστη Ὁσία, πάντας γὰρ ἐξέπληξας, τῇ στεροτάτῃ ἀσκήσει σου, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοίωσαι, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὑπερβᾶσα τοὺς ὄρους. Μεθ' ὧν τῆς ἀλήκτου χαρᾶς ἀπολαύουσα, κατ' ἀξίαν τῶν πόνων σου, πρέσβευε τῷ σῷ νυμφίῳ, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Α μαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμόν μή παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ε ρωτι θεϊκῷ, τρωθεῖσα Θεοκτίστη, ἀπὸ παιδὸς ἐμφρόνως, Κυρίῳ ἀνετέθης, καὶ τούτῳ ἠκολούθησας.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τόν Κύριον...

Π ἄχος τό τῆς σαρκός, λεπτύνασα Ὁσία, συντονωτάτοις πόνοις, εἰς οὐρανοῦς ἀνέπτῃς, οἶα τρυγῶν φιλήρημος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ε ἰληφας ἐκ Θεοῦ, πλουσίας ἀντιδόσεις, Ὁσία Θεοκτίστη, καὶ νέμεις τοῖς αἰτοῦσι, τὰ ἀγαθὰ δωρήματα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Μ όνη μόνῳ Θεῷ, τῷ Τρισηλίῳ Μῆτερ, λατρεύουσα ὁσίως, ἐρήμῳ ἐν ἀβάτῳ θεουργικῶς δεδόξασαι.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Ε χουσα τὴν Ἀγνήν, Παρθένον Θεοτόκον, βοήθειαν Ὁσία, ρᾶον τὴν τῆς ἐρήμου, σκληραγωγίαν ἔφερες.

Νῦν ἀπολύεις, τό τρισάγιον, τό Ἀπολυτίκιον τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Μετὰ τόν Προοιμιακόν, τό Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δέ τό Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους ε' καὶ φάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τῆς Ὁσίας:

Ἦχος α'. Ὡ! τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ω! τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπέρ φύσιν ζωὴν, γυναικίῳ σώματι, δυνάμει τῆ τοῦ Χριστοῦ, στερρῶς διήνυσεν, ἐν Πάρῳ ἀσκητικῶς, ἢ Θεοκτίστη τῆς Λέσβου τό βλάστημα, καὶ ἤσχυνε τὸν ἐχθρόν, τὸν καθ' ἡμῶν χαλεπῶς ὠρυόμενον· ὅθεν χαρισμάτων θείων, δαφιλιῶς ἐτρέφθη, καὶ ἁγίων Ἀγγέλων, ἀνεδείχθη ἰσοστάσιος.

Βαβαί τῆς σῆς πολιτείας σεμνή! σύ γάρ ὑπερέβης, τοὺς ὄρους τῆς φύσεως· ἀσκήσει σου τῆ στερρᾶ, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἐξ ὅλης γὰρ τῆς ψυχῆς, ἀκολουθοῦσα Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, τὴν ἔρημον κατοικεῖν, αἰχμαλωσίας πικρᾶς ὡς διέδρασας, ἠρετίῳ Θεοκτίστη, καὶ κατετραυμάτισας, τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, ἀνευδότοις σου παλαίσμασι.

Τὴν σὴν θαυμάζουσιν ἄσκησιν, τῶν Ἀγγέλων τάξεις, καὶ βροτῶν συστήματα, καὶ φρίττουσι ζοφερῶν, πνευμάτων φάλαγγες, χορεύει δὲ μυστικῶς, ἁγιασθεῖσα ἢ Πάρος τοῖς πόνοις σου, σκιρτᾷ δὲ καὶ σὺν αὐτῇ, ἢ Ἰκαρία τῷ θείῳ λειψάνῳ σου, ἢ δὲ Λέσβος Θεοκτίστη, ἐν σοὶ καλλωπίζεται, καὶ Χριστὸν μεγαλύνει, τὸν λαμπρῶς σε θαυμαστῶσαντα.

Προσόμοια ἕτερα.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ως παρθένος ἀκήρατος, τῷ Χριστῷ κατηγγύησαι, Μῆτερ ἐκ νεότητος θείῳ ἔρωτι, καὶ τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἄρασα, αὐτῷ ἠκολούθησας, ἀλλ' ὁ βάσκανος ἐχθρός, πειρασμούς σοι ἐπήγαγε, καὶ αἰχμάλωτον, καθιστᾷ σε βαρβάρους Θεοκτίστη, ἀλλ' ἠσχύνθη τῆ σῆ στάσει, καὶ τῷ ἀνδρείῳ φρονήματι.

Ως κατεῖδεν Ὁσία σε, εὐδοκίᾳ τῆ κρείττονι, οἷά περ ἀσώματον μετὰ σώματος, ἐν τῷ ναῶ τῆς Θεόπαιδος, ἐξέστη τῷ πνεύματι, ὁ θεόφρων θηρευτής, καὶ ὡς θήραμα κάλλιστον, καὶ οὐράνιον, Θεοκτίστη προτέθεικε τῷ κόσμῳ, τῆς λαμπρᾶς σου πολιτείας, τὰ ὑπὲρ φύσιν παλαίσματα.

Ωσπερ ἄνθος ἠδύπνευστον, ἐκ τῆς Λέσβου ἐβλάστησας, καὶ ἐν Πάρῳ ἔπνεσας τῆς ἀσκήσεως, τὴν εὐωδίαν ἐν Πνεύματι, Ὁσία

ἰσαγγελε, τό δὲ λείψανον τό σόν, ὡσπερ δῶρον οὐράνιον, καὶ πολύτιμον, ἐδωρήσω τῇ νήσῳ Ἰκαρία, Θεοκτίστη μακαρία, τῶν Ἀσωμάτων ἐφάμιλλε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὴν σὴν ἁγίαν μνήμη, πνευματικῶς ἐορτάζοντες, Θεοκτίστη Ὁσία, τὸν σόν νυμφίον Χριστὸν δοξάζομεν, τὸν λαμπρῶς σὲ μεγαλύναντα, καὶ ἀγαλλιάσει βοῶμεν σοι· χαίροις ἢ τὴν τοῦ θήλεος ἀσθένειαν ἀπορρίψασα, καὶ ἐν ἀνδρείῳ φρονήματι, ἀγωνισαμένη ὡς ἄσαρκος· χαίροις ἢ τὴν κλησιν τοῖς ἔργοις, ἀληθῆ δείξασα, καὶ ἱερόν ἀνάθημα, καὶ νύμφη Χριστοῦ φανεῖσα ὡς καλλιπάρθενος· χαίροις ὁ τῆς Λέσβου βλαστός, τῆς Πάρου θεῖον ἐντρέφημα, καὶ τῆς Ἰκαρίας προστάτις καὶ ἔφορος. Ἀλλὰ πρέσβευε ἀπαύστως, Ὁσία Μῆτερ, τῷ Σωτῆρι ἡμῶν καὶ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μή μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε...

Εἵσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Εὐφραίνεται ἐν Κυρίῳ ἢ ἐνεγκαμένη σε Λέσβος, τὰ σπάργανά σου κατέχουσα, Θεοκτίστη Ὁσία· ἢ δὲ Πάρος ἀγάλλεται, τῶν ἀγῶνων σου τεθεαμένη τό μέγεθος, καὶ τοῖς ὁσίοις ἰδρῶσί σου, καταρδευθεῖσα Μῆτερ· ἀλλὰ πλέον τούτων, γάννυται, Ἰκαρία ἢ κλεινή, τό χαριτόβρυτόν σου λείψανον, τῆ σῆ νεύσει πλουτήσασα· χάριν γὰρ καὶ ἔλεος, ἐξ αὐτοῦ καρποῦται, καὶ τῷ σε δοξάσαντι κράζει: Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Αγγελικὴν ζωὴν ἀγαπήσασα, ἐκ νεότητος Χριστῷ ἠκολούθησας, Θεοκτίστη θεόφρων· ᾧ καὶ νυμφευθεῖσα, πάντα πόθον ὑπερέιδες γεηρόν, καὶ ἐπτερώθης τῷ πνεύματι, ταῖς θείαις ἀναβάσεσι· καὶ αἰχμαλωσίαν ὑποστᾶσα, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν ἠχμαλώτευσας, τοῖς ἐρημικοῖς σου παλαίσμασιν ὡ τοῦ θαύματος! γυμνή καὶ ἄστεγος ἐν

ἐρήμῳ ἔζησας, Θεῶ μόνῳ λατρεύουσα, τῷ γνώριμόν σε πᾶσι ποιήσαντι, τοῖς ὀλοφύχως βοῶσι: Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος γ'.

Τίς ἐπαξίως ὑμνήσει, τῆς ἰσαγγέλου σου ζωῆς τά σκάμματα, Θεοκτίστη θεόληπτε; τήν ἐν ἐρήμῳ μόνωσιν, τῶν δακρῶν τά χεύματα, τῆς προσευχῆς τό σύντονον, τήν ἀκροτάτην ἐγκράτειαν, καί τάς κατά τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ἀνδρείας συμπλοκάς; Ὡς μέγα σου τό κατόρθωμα, καί θαυμαστή ἡ δοθεῖσά σοι ἔλλαμψις! κατ' ἀξίαν γάρ δεδόξασαι, καί λαμπαδηφόρους ἐν τῷ νυμφῶνι τῆς δόξης τοῦ νυμφίου σου· οὐ καί ἡμᾶς ἀξίωσον, τοὺς ἐορτάζοντας τήν μνήμην σου.

Ἦχος δ'.

Παρθενικῇ ἐκλάμπουσα χάριτι, βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς ἐγένου ἔργον, αἰχμαλωτισθεῖσα τῷ σώματι· ἀλλά χειρὶ θεοῦ, ρυσθεῖσα, τόν μὲν ρυπάμενόν σε ἐδόξασας Κύριον, τῇ ξενοτρόπῳ πολιτείᾳ σου, τόν δέ τά δεινά σοι τεκτηνάμενον, αἰχμάλωτον εἶλες τοῖς πόνοις σου, τόν τήν Εὐάν πάλαι πτερίσαντα, καί κατ' αὐτοῦ τρόπαιον μέγα ἤγειρας, τῇ τοῦ Σταυροῦ πανοπλίᾳ. Ἄλλ' ὦ Θεοκτίστη Ὁσία, τῆς μανίας αὐτοῦ ἀπάλλαξον ἡμᾶς, αἰτουμένη ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τήν ὑπέρ φύσιν σου ἀσκησιν, θαυμαστῶς ἐδόξασεν ὁ τῆς δόξης Κύριος, Θεοκτίστη θεοδόξαστε· αὐτῷ γάρ ὀλοσχερῶς ἀνατέθης, καί ὡς ἄσαρκος ἔζησας, μηδὲ ὀλως πρόνοιαν τῆς σαρκός ποιήσασα· ὅθεν χαρισμάτων θείων ἐπλήσθης, καί τῶν Ἀγγέλων στάσεως ἠξίωσαι, θεωθεῖσα θεία μετοχῇ· ἡμῖν δέ παρέχεις, ἴσιν ψυχῆς καί ρῶσιν σώματος, καί πταισμάτων ἄφεσιν, ταῖς πρὸς Χριστόν πρεσβεΐαις σου.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Εἰς τόν στίχον. Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἀγωνισμάτων στερρῶν, ἀκουσμα ξένον ἀληθῶς καί παράδοξον· ἐν φύσει γάρ γυναικεία, τήν τῶν Ἀγγέλων ζωήν, ἀνενδό-

τως Μῆτερ, πεπολίτευσαι, σαρκός τήν γυμνότητα, καί ἐρήμου τήν ἀκωσιν, καί τῶν ἀσάρκων, πολεμίων τόν πόλεμον, καρτερήσασα, οὐρανίῳ φρονήματι· ὅθεν σε θεασάμενος, Ὁσία ὡς ἄσαρκον, ὁ θηρευτής κατεπάγη, τῶν ἀρετῶν σου τήν ἔλλαμψιν, δι' ἧς ἀπαυγάξεις, Θεοκτίστη τοῖς ἐν κόσμῳ, χάριν θεόδοτον.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τόν Κύριον...

Χαίροις περιστερά λογική, ἡ τῆς πικρᾶς αἰχμαλωσίας τά θήρατρα, φυγοῦσα προνοία θεία, καί πρὸς τό ἄλλος στερρῶς, τῆς ἐρήμου Πάρου καταπαύσασα, ἐξ οὗ πρὸς κατάπαυσιν, ἀληθῶς τήν οὐράνιον, ἀσχέτω πόθῳ, καί ἀνδρείῳ φρονήματι, ἐναπέβλεψας, Θεοκτίστη ἰσάγγελε· ἧς νῦν καταπολεύουσα, καί δόξαν τήν ἄρρητον, αὐτοπροσώπως ὀρώσα, τοῦ ἀθανάτου νυμφίου σου, ἀπαύστως δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Χαίρει ἡ Ἰκαρία ἐν σοί, τό χαριτόβρυτον καί θεῖόν σου λείφανον πλουτήσασα Θεοκτίστη, τῇ εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, οἷα πλοῦτον Μῆτερ ἐπουράνιον, ἡ Λέσβος καί Πάρος δέ, τῇ σῇ δόξῃ ἀγάλλονται, ἡ μὲν λαμπρῶς σε, ἐνεγκοῦσα καί θρέψασα, ἡ ἑτέρα δέ, δεξαμένη τοὺς ἄθλους σου. Ταύτας αἰεὶ περίσκεπε, καί πάντας διάσωζε, τοὺς ἐορτάζοντας πόθῳ, τήν παναοίδιμον μνήμην σου, Χριστόν αἰτουμένη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, εἰς πᾶσαν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος, Θεοκτίστη Ὁσία θεόληπτε. Βαβαί τῆς σῆς ἀνδρείας, καί σταθερᾶς ὑπομονῆς, ἧς ἐνεδείξω ἐν τῷ σκάμματι! ἔξω κόσμου καί σαρκός γάρ ἐγένου, ὑπέρ τά ὀρώμενα, τῇ σαρκί διατελέσασα. Καί νῦν τῶν πόνων τρυγῶσα τοὺς καρπούς, δυσώπει δεόμεθα μακαρία, Χριστόν τόν νυμφίον σου, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τάς δεήσεις τῶν δούλων σου καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Νῦν ἀπολύεις, τό Τρισάγιον καί τό Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ΄. Τήν ὠραιότητα.

Η Λέσβος βλάστημα, θεῖόν σε κέκτηται, τοῖς δέ ἀγῶσί σου, Πάρος ἠγίασται, καί τῷ σῶ σκήνει τῷ σεπτῷ, πεπλούτηται Ἰκαρία. Ὅθεν ὡς παρθένον σε, καί Ὅσιαν γεραίρομεν, καί ἐπιβιώμεθα, τήν θερμήν προστασίαν σου, ἣν δίδου τοῖς βοῶσί σοι Μῆτερ· χαίροις Ὅσια Θεοκτίστη.

Θεοτοκίον.

Σέ τήν μέσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε. Ἐν τῇ γαστρὶ γάρ ἐκ τῆ σου προσληφθεῖσθαι, ὁ Υἱός σου καί Θεός ἡμῶν, τό διά σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν, **Κάθισμα.**

Ἦχος α΄. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐφραίνει μυστικῶς, ἡ ἀγία σου μνήμη, Ὅσια τοῦ Χριστοῦ, εὐσεβῶν τάς καρδίας, ἐν ἧ συνελθόντες σε, ἐν ᾧδαῖς, μακαρίζομεν, καί δοξάζομεν, τόν σέ δοξάσαντα Λόγον. Ὅν ἰκέτευε, διά παντός Θεοκτίστη, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ναῶ τῷ ἱερῷ, τῆς Ἀγνῆς Θεοτόκου, ἡμέρας καί νυκτός, προσεδρεύουσα Μῆτερ, ναός ἀγιώτατος, μυστικῶς, ἐχρημάτισας, θείαις πράξεσι, τῆς Παναγίας Τριάδος, μεγαλύνουσα, στόματι, νῶ καί καρδίᾳ Παρθένον τήν Ἀχραντον.

Μετά τήν β΄ Στιχολογίον, **Κάθισμα.**

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη, ἀληθῶς, ὁ κυνηγέτης κατιδῶν, ὡσπερ κρόκην σε σεμνή, ριπιζομένην τῇ πνοῇ, ἐν τῷ ναῶ τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ Πάρῳ,

καί ἔφριξε μαθῶν, τῆς πολιτείας σου, τοὺς πόνους τοὺς μακροὺς, καί τά παλαίσματα, καί καθηγίασται Μῆτερ τῇ προσφάσει σου, καί τῇ δοθείσῃ σοι Χάριτι. Ἄλλ' ἐκδυσώπει, ᾧ Θεοκτίστη, ὑπέρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε.

Θεοτοκίον.

Τῆς σῆς δόξης τάς αὐγάς, Θεοχαρίτωτε Ἀγνή, Θεοκτίστη ἡ σεμνή, κατανοοῦσα μυστικῶς, ἐν τῷ ναῶ σου τῷ ἀγίῳ σχολάζουσα, ἔφερε στερρῶς, ἅπαν ἐπίπονον, βίου τοῦ σκληροῦ, τοῦ τῆς ἀσκήσεως, καί εὐχαρίστῳ ψυχῇ ἐμεγάλυνε, τά μεγαλεῖά σου Ἀχραντε, χαῖρε βοῶσα, Εὐλογημένη, τῶν βροτῶν καταφύγιον.

Μετά τόν Πολυέλεον, **Κάθισμα.**

Ἦχος πλ. δ΄. Τήν Σοφίαν καί Λόγον.

Υπέρ φύσιν ἀσκήσασα ἐπί γῆς, ἐδοξάσθης ἀξίως ἐν οὐρανοῖς· εἰς ἔρημον νῆσον γάρ, θεοφόρε σκηνώσασα, καί κατά μόνας Μῆτερ, Θεόν θεραπεύουσα, ἀθέατος τοῖς πᾶσιν, ἐτέλεις καί ἄγνωστος· ὅθεν ἐπί τέλει, τῶν ἀγώνων γνωσθεῖσα, τοὺς πάντας ἐξέπληξας, παραδόξῳ ἀσκήσει σου, Θεοκτίστη ἰσαγγελε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τόν Θεόν συλλαβοῦσα ἄνευ φθορᾶς, καί τεκοῦσα Παρθένε σωματικῶς, ἀγνή καί πανάφθορος, μετά τόκον διέμεινας, καί τῆς φθορᾶς ἐρρύσω, Ἀδάμ τόν κατάκριτον, τῆς εὐλογίας Κόρη, τήν ἄβυσσον τέξασα· ὅθεν τήν ψυχὴν μου, τοῦ ἐχθροῦ ἐπηρείας ἀπάλλαξον δέομαι, καί δός σύνεσιν Πάναγνε, ἵνα πράττω τό θέλημα, Χριστοῦ τοῦ σου Υἱοῦ καί Θεοῦ, καί πταισμάτων λάβω τήν συγχώρησιν, καί ζωῆς ἐπιτύχω, μελλούσης ὁ δοῦλος σου.

Τό α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καί τό Προκείμενον.

Ἐπιμένων ὑπέμεινα τόν Κύριον καί προσέσχε μοι.

Στιχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τῆς γ΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

‘Ο Ν’ φαλμός. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς ‘Οσίας...

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου... Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β’.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Τοῖς ἐρημικοῖς σου παλαίσμασι, τοῦ ἐχθροῦ ἐπάτησας τάς μεθόδους, ἀρρενωθεῖσα ταῖς φρεσίν, ‘Οσία Μῆτερ· τοῖς θεουργικοῖς δέ χάσμασι, δι’ ὧν παρά Θεοῦ ἐδοξάσθης, τῆς Ἐκκλησίας φαιδρύνει τό πλήρωμα, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι· Ἀλλά ὦ Θεοκτίστη θεόφρον, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου καί τῆς ‘Οσίας. Κανὼν πρῶτος τῆς ‘Οσίας ἔχων τήν δε ἀκροστιχίδα:

«Τῆ Θεοκτίστη τόν ὕμνον φέρω. Γερασίμου»

Ῥδὴ α’. Ἦχος α’. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά.

Ταῖς Τριαδικαῖς μαρμαρυγαῖς, λαμπруνομένη ‘Οσία θεόληπτε, φωτισμόν μοι δώρησαι, φωτιστικαῖς Θεοκτίστη πρεσβείαις σου, ἵνα σου τοῦ βίου ὑμνήσω τά κατορθώματα.

Ηστραφεν ἡ μνήμη σου ἡμῖν, ὑπέρ ἡλίου αὐγὰς καταυγάζουσα, πιστῶν τήν διάνοιαν, τῶν ἀρετῶν σου ‘Οσία λαμπρότησι, καί παθῶν τόν ζόφον, ὀλοτελῶς ἐκδιώκουσα.

Θείας ἀγαπήσεως τό πῦρ, ἐν τῇ ψυχῇ δεξαμένη πανεύφημε, κόσμου τήν τερπνότητα, ἀπό παιδός Θεοκτίστη κατέλιπες, καί τῶ σῶ νυμφίῳ, Χριστῶ θερμῶς ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Ελαμφεν ἡμῖν σωματικῶς, ἐκ τῆς γαστρὸς σου ὁ ἄδυτος Ἥλιος, καί κόσμον ἐφώτισε, θεογνωσίας ἀκτίσι Πανάχραντε, καί τῶν ‘Οσίων στίφη, περιφανῶς ἐπεσπάσατο.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς

«Τίς σου τόν βίον, ‘Οσία, μέλψει;» (Γερασίμου).

Ἦχος πλ. α’. Ἴππον καί ἀναβάτην.

Τέλους τοῦ μακαρίου, ἐπιτυχοῦσα σεμνή, καί Ἀγγέλων χορεΐαις συνοῦσα καί χορεύουσα, σὺν αὐτοῖς ἰκεύτευε, ὑπέρ τῶν τιμώντων σου, Θεοκτίστη τήν μνήμην ἄσμασι.

Ιθυνας τῆς ψυχῆς σου, ἀπό παιδός τήν ροπήν, ὀλοτρόπως. ‘Οσία πρὸς ἐφετῶν τό ἔσχατον, καί πόθῳ ἠμφίεσαι, μοναχῶν τό ἔνδυμα, ἐλομένη βίον οὐράνιον.

Σώματι καί καρδίᾳ, ἀναπεθεῖσα Χριστῶ καί αὐτῶ νυμφευθεῖσα ὡς καθαρὰ καί ἄμωμος, ἀγνεῖαν ἀκήρατον, τούτῳ προσενήνοχας, Θεοκτίστη καί βίον ἄμεμπτον.

Θεοτοκίον.

Σάρκα ἐκ σοῦ ὁ Λόγος, ἀναλαβὼν ἀληθῶς, ἔμφυχόν τε καί ἔννου καί λογικὴν ὡς εὐσπλαχνος, Παρθένε Θεόνυμφε, τήν ἀράν ἠφάνισε, καί τόν ἄνθρωπον ἀνεσώσατο.

Καταβασία. Ἀνοιξω τό στόμα μου.

Ῥδὴ γ’. Ὁ μόνος εἰδῶς.

Ορών σε ὁ βάσκανος ἐχθρός, ὀσίως διαπρέπουσαν, αἰχμαλωσίαν σοι ἐτεκτήνατο, ἐπιδραμόντων ἐχθρῶν ὠμότητι, ἀλλά τούτου ἤσχυνας, Μῆτερ τά βουλευμάτα, λυτρωθεῖσα προνοία τῇ κρείττονι.

Κατάραντες Μῆτερ οἱ ἐχθροί, εἰς Πάρον προσωρμίσθησαν, ὧν διαδρᾶσα τάς χεῖρας πέφευγας, ὡς σκεπτομένη Χριστοῦ τῇ χάριτι, καί εἰς τόπον ἔρημον, ὡς τρυγῶν φιλέρημος, Θεοκτίστη ‘Οσία ἐσκήνωσας.

Τήν ἔρημον Πάρον ἀνδρικῶς, ‘Οσία κατοικήσασα, καί κατά μόνας Θεῶ σχολάζουσα, τήν τῶν Ἀγγέλων ζωὴν διέζησας, γυμνή καί ἀνέστιος, καί πᾶσιν ἀθέατος, καί ἐχθροῦ τήν κακίαν ἐγύμνωσας.

Θεοτοκίον.

Ιλύος μέ λύτρωσαι Ἀγνή, παθῶν τῶν τυραννούντων με, καί τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων ρῦσαί με, καί μετανοίας φωτί με αὐγάσον, μή

παρίδης Ἄχραντε, τὴν οἰκτράν μου δέησιν· ὅτι σύ μου ἐλπίς καὶ βοήθεια.

Δεύτερος. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Ὁὐκ ἐπτηξας τοῦ ἐχθροῦ, τό θράσος θεόληπτε, ἀλλ' ἀνδρεία γνῶμη πρὸς πᾶσαν ἄσκησιν, τῆς κατὰ Χριστόν διαγωγῆς, ἐχώρησας Θεοκτίστη, καὶ τῶν Ἀγγέλων τά τάγματα, τῇ σῇ πολιτεία ἐξέστησας.

Υφώθης πρὸς ἀρετῶν, τὴν ἄκραν ἀκρώρειαν, τῇ σῇ ἀκροτάτῃ ἀσκήσει πάνσεμνε, καὶ φωταγωγεῖς διὰ παντός, πάντων τὰς διανοίας, τῇ ψυχικῇ σου λαμπρότητι, Μῆτερ Θεοκτίστη θεόσοφε.

Τό πάχος τό τῆς σαρκός, Ὁσία ἐλέπτυνας, ἐγκρατεῖς πόνοις καὶ ταῖς δεήσεσι, ταῖς ἀδιαλείπτοις πρὸς Θεόν, καὶ πάσῃ σκληραγωγίᾳ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀπετέλεσας, θείων χαρισμάτων ἀνάπλεων.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἐκ σοῦ σὰρξ γεγένηται, ὃ ἦν μείνας Κόρη δι' ἀγαθότητα, καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν τῶν βροτῶν, φύσιν τῇ ἁμαρτίᾳ, ὡς ἀγαθὸς ἀπεκάθηρε, καὶ εἰς οὐρανούς ἀνεβίβασε.

Καταβασία. Τούς σους ὑμολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀρρενωθεῖσα ταῖς φρεσὶ Θεοκτίστη, πρὸς ἀνδρικούς ἐναπεδύσω ἀγῶνας, καὶ ἐν αὐτοῖς Ὁσία ἠνδραγάθησας· ὦ! τῆς σῆς στερότητος! Πῶς ὑπέφερες Μῆτερ, ἐρήμου τὴν κάκωσιν, καὶ ἐχθρῶν τὰς ἐφόδους· διό μεγάλων ἔτυχες τιμῶν, καὶ ἀφθαρσίας στεφάνῳ κατέσπεψαι.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ ναῷ σου Θεοτόκε Παρθένε, προσκαρτεροῦσα ἐν νυκτί καὶ ἡμέρα, ἢ τοῦ Υἱοῦ σου τόν ζυγόν ποθήσασα, ὕμνοις καὶ δεήσεσι, τὴν σὴν δόξαν γεραίνει, καὶ ναός τερπνότατος, τῆς Τριάδος ἐδείχθη, ἢ Θεοκτίστη ἢ θεοειδής, ἧς ταῖς πρεσβείαις ἡμᾶς Κόρη ὤκτειρον.

Ἦδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Σώματος ἐνέκρωσας, σεμνὴ τά σκιρτήματα, δι' ἡσυχίας παντελοῦς, καὶ σκληροτάτης ἀγωγῆς, ψυχὴν δὲ ὠραίσας, τῇ ὠραιότητι Μῆτερ τῶν πόνων σου, καὶ τῷ Σωτῆρι ὀσίως νενύμφευσαι.

Τριάκοντα ἔμεινας, πρὸς πέντε ἐν ἔτεσιν, ἐν γῆ ἐρήμῳ ἀνδρικῶς, μόνη καὶ μόνῳ τῷ Θεῷ, Ὁσία λατρεύουσα, καὶ τοῖς ἀνθρώποις τελοῦσα ἀθέατος· διό θεόθεν ἀξίως δεδόξασαι.

Ἥνεγκας τὴν γύμνωσιν, σαρκός σου ὡς ἄσαρκος, καὶ κακουχίας τὰς λοιπὰς, τῆς ἐν ἀσκήσει σου ζωῆς· ἐντεῦθεν ἠμφίεσαι, τῆς ἀφθαρσίας στολὴν τὴν ὑπέρλαμπρον, πεποικιλμένην τῇ αἴγλῃ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Τέτοκος Πανάχραντε, σαρκὸς ὁμοιώτατι, τόν Ὑπερούσιον Θεόν, ἀνακαινίζοντα ἡμᾶς, καὶ ἄφθορος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύσιν Μῆτερ ἀπείρανδρε· διό φθορᾶς τῶν παθῶν με ἀπάλλαξον.

Δεύτερος. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ναῷ τῷ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, φοιτῶσα Μῆτερ εὐλαβῶς, ταύτης τὴν χάριν ἐπλούτησας, καὶ τὴν θερμὴν προστασίαν, Ὁσία Θεοκτίστη θεόληπτε.

Βαρβάρων αἰσθητῶν ὡς ἀπέδρασας, κατηγωνίσω νουνεχῶς, τόν νοητόν Μῆτερ δράκοντα, καὶ κατεπάτησας τοῦτον, τοῖς σοῖς ἀνδρειοτάτοις παλαίσμασι.

Ἰσχύϊ σθενουμένη τῆς χάριτος. ἤνεγκας Μῆτερ καρτερῶς, τὴν τῆς ἐρήμου σκληρότητα, καὶ τὴν σκληρὰν τῶν δαιμόνων, μανίαν τῷ σῷ βίῳ κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ ὁ πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐκάθισε Χριστός, σωματικῶς ὡς φιλόανθρωπος, ἢ Θεοτόκος Μαρία, ἡμῶν ἢ προστασία ὑμνεῖσθω μοι.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τὴ ἑλλάμψει.

Ολοτρόπως ἀνετέθης τῇ προνοίᾳ τοῦ Κτίστου σου, καὶ τελείως τῆς σαρκός σου τῆς φροντίδος ἠλόγησας· ὅθεν ἐπισκέψεως Θεοῦ, Ὁσία ἠξιώθης, καὶ παρακλήσεως κρείττονος.

Νυμφευθεῖσα τῷ Σωτῆρι ἐκ νεότητος πάνσεμνε, ὡσπερ προῖκα τούτῳ Μῆτερ καὶ φερνὴν πολυτίμητον, ἠνεγκας ἀσκήσεως τῆς σῆς, τοὺς μακροτάτους πόνους, καὶ ἀρετῶν τὴν λαμπρότητα.

Υψηλὸν βιοῦσα βίον ταπεινώσει φρονήματος, ἐταπεινώσας τὸν πάλαι καθ' ἡμῶν ἐπαιρόμενον· ὅθεν ἀνυψώθης πρὸς Θεόν, Ὁσία Θεοκτίστη, τῶν ἀρετῶν σου ταῖς πτέρυξι.

Θεοτοκίον.

Μόνη οὔσα ἐν ἐρήμῳ τῇ τῆς Πάρου Πανάχραντε, ἡ Ὁσία Θεοκτίστη τῷ ναῷ σου ἐσχόλαζε, καὶ τὴν σὴν τερπνότητα Ἀγνή, κατὰ Δαβὶδ ὀρώσα, θείας, χαρᾶς ἐνεπίμπλατο.

Δεύτερος. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Νεκρωθεῖσα πάνσεμνε, κόσμου τοῖς πράγμασι, καὶ μονωθεῖσα παντός ἀνθρώπου, πολιτείαν ἄϋλον, ἠνυσας ἐν ὕλῃ, καὶ ἅπαντας ἐξέπληξας.

Ολονύκτοις στάσει, Μῆτερ σχολάζουσα, καὶ τῇ νηστείᾳ τῇ ἀκροτάτῃ, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν, δωρεῶν μετέσχε, καὶ θεϊκῶν ἐλλάμψεων.

Στομωθεῖσα ἔνδοξε, πόνους ἀσκήσεως, πυρὶ τῆς θείας Μῆτερ ἀγάπης, ψύχους καὶ τοῦ καύσωνος, ἔφερες τό βάρος, Ὁσία ὡς ἀσώματος.

Θεοτοκίον.

Ιλασμόν μοι δόρησαι, Μόνη Πανάχραντε, καὶ τῶν παθῶν μου τελείαν λύσιν, καὶ πρὸς φῶς με ἴθυνον, τό τῆς μετανοίας, ἐκ σκότους παραπτώσεων.

Καταβασία. Ἐξέστη τά σύμπαντα.

ᾠδὴ ς΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ναῶ τῷ τῆς Πανάγνου ὡς τεθέαται, ὁ θηρευτῆς σε ἔνδοξε, ἐξέστη πιστωθεὶς τά κατὰ σέ· ὡς ἄγγελον γάρ Μῆτερ κατενόει σε, καὶ τῆς ζωῆς, τῆς σῆς τὸν τρόπον ἐθαύμασε.

Οβίος σου γνωσθεὶς ὁ πάλαι ἄγνωστος, Ὁσία ἐν τοῖς πέρασι, κατεφραίνει τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, καὶ μοναζουσῶν πρὸς θεῖον ἔρωτα, ἀναπτεροῖ, θεοπρεπῶς τὴν διάνοιαν.

Νοῖ προσομιλοῦσα ταῖς τοῦ Πνεύματος Ὁσία ἐπιλάμψεσιν, ἐκαρτέρεις ἐν ἐρήμῳ ἀνδρικῶς, ξένη ὑλικῆς ἀπάσης σχέσεως, καὶ πρὸς Χριστόν, νυχθημερόν ἀτενίζουσα.

Θεοτοκίον.

Φωτός μαρμαρυγαῖς τοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, τεχθέντος ἐκ νηδύος σου, ἡ Ὁσία Θεοκτίστη μυστικῶς, Μῆτερ λαμπρυνθεῖσα Ἀειπάρθενε, διὰ παντός, ὑμνολογεῖ τὰς ἐλλάμψεις σου.

Δεύτερος. Μαινομένην κλύδωνι.

Αγνωστος διέμεινας, τοῖς ἀνθρώποις πάση τῇ ζωῇ, γνώριμος δὲ μόνον τῷ Παντάνακτι, τῷ σέ γνωστήν, Μῆτερ ἐν τέλει ποιήσαστι.

Μυστηρίων ἔτυχες, τῶν ἀχράντων Μῆτερ εὐλαβῶς, διὰ κυνηγέτου τοῦ θεόφρονος, καὶ ἐν χαρᾷ τὸν σὸν νυμφίον ἐδόξασας.

Ενθους ὄλη γέγονας, τῇ μεθέξει Μῆτερ ἀληθῶς, τῶν ἁγιασμάτων τοῦ νυμφίου σου, καὶ πρὸς αὐτόν, μετ' εὐφροσύνης ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον.

Λύτρωσιν καὶ ἴασιν, παθημάτων τῶν φθοροποιῶν, τῇ ψυχῇ μου δώρησαι Πανάχραντε, ἵνα ὑμῶν, τὰ μεγαλεῖα τῆς δόξης σου.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς ἐγκρατείας τὴν τρυγὸνα τὴν φιλέρημον
καὶ παρθενίας τὴν ὑψίκομον κυπάρισσον
Θεοκτίστην εὐφημήσωμεν τὴν Ὅσιαν.
Ὑπὲρ φύσιν ἐν τῇ Πάρῳ γὰρ ἀσκήσασα,
Ἐκκλησίας κατεφαίδρυνε τό πλήρωμα
Ἦ βοήσωμεν, χαίροις Μῆτερ ἰσάγγελε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελοι τὸν σὸν βίον, καθορῶντες Ὅσια, ἐθαύμασαν τὴν σὴν καρ-
τερίαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ φύσιν βιοτὴν, ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ ἤνυσας·
μεθ' ὧν Χριστὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σοὶ βωόντων.

Χαῖρε Μεθύμνης εὐῶδες ἄνθος,
Χαῖρε τῆς Πάρου ἔνθεον αὔχος.
Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ζηλώσασα,
Χαῖρε τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας τρώσασα.
Χαῖρε, ὅτι ὡς ἀσώματος ἠγωνίσω ἐπὶ γῆς
Χαῖρε, ὅτι στέφος ἀφθαρτον εἴληφας ἐν οὐρανοῖς.
Χαῖρε ἢ ὑπερβάσα τοὺς τῆς φύσεως ὄρους,
Χαῖρε ἢ ἀναπτᾶσα εἰς φωτὸς θεοῦ δόμους.
Χαῖρε ζωῆς ἀύλου διάγραμμα,
Χαῖρε χαρᾶς μελλούσης θησαύρισμα.
Χαῖρε δι' ἧς ὁ θηρεύων ἐξέστη,
Χαῖρε δι' ἧς Ἰκαρία χορεύει,
Χαίροις Μῆτερ ἰσάγγελε.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ.

Τῇ θ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν
Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας.

Στίχ.: Λέσβου τό θρέμμα, παρθένος Θεοκτίστη
Κτίστη Θεῶ πρόσεισι νύμφη παγκάλη.

Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Ἡ ὁσία μήτηρ ἡμῶν ΘΕΟΚΤΙΣΤΗ ἢ Λέσβια ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

α'. Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Λέοντος ἦσαν εἰς τὴν Κρήτην
Ἄραβες, οὔτινες ἐληλάτουν μὲ τὸν στόλον, λαφυραγωγοῦντες διάφορα χωρία
καὶ πόλεις, ὅσας ἠδύνατο· ὁ δὲ βασιλεὺς ἔστειλε στόλον ἀρκετὸν, εἰς τὸν ὁποῖον
ἐφήμισεν ἄρχοντα τὸν μέγαν ἐκεῖνον καὶ στρατηγικώτατον Ἡμέριον, μὲ τὸν
ὁποῖον ἔστειλε καὶ ἐμέ (λέγει, ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστῆς, ὅπου ἔγραφε τὸν βίον
τοῦτον) ἀντιπρόσωπον εἰς ἐκείνους τοὺς Ἄραβας, ὅπου ἐτυράνουν τὴν Κρήτην,
δίδων εἰς ἡμᾶς ἐξουσίαν, νὰ τοὺς ἀφανίσωμεν μὲ τὰ πολεμικὰ ὄπλα· ὅταν ἐπλη-
σιάσαμεν εἰς τὴν Ἴον, ἐποδίσσαμεν ἀπὸ ἐναντίον ἄνεμον καὶ ἠράξαμεν εἰς τὴν Πά-
ρον εἰς τὸν λιμένα ὅπου βλέπει πρὸς τὴν Νάξον· ὅθεν ὑπήγαμεν νὰ προσκυνήσω-
μεν τὸν θαυμάσιον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ναόν.

Ὁ Ναὸς οὗτος τῆς Θεοτόκου, ὁ εἰς τὴν Παροικίαν τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῆς
νήσου Πάρου εὐρισκόμενος, εἶναι θαυμαστός καὶ περιώνυμος, καλούμενος Ἐκα-
τονταπυλιανή.

Τότε γὰρ, λέγει· ὁ αὐτὸς Συμεὼν, ἦτο ἔσωθεν ἐνδεδυμένος μὲ πριονιστὰ μάρ-
μαρα, καὶ τοσοῦτον ἐλέπτυνεν ὁ τεχνίτης τὴν πέτραν, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ
τοῖχος ἐνδεδυμένος μὲ βύσσινά καὶ πορφυρὰ ὑφάσματα· τὴν δὲ ἐπιτηδεύουσα
καὶ σπουδὴν κατέβαλεν εἰς τὸ τοιοῦτον ἔργον, ὥστε ἐφιλονεύειν νὰ δώσῃ τὸ κάλ-
λος καὶ τὴν εὐμορφίαν τῆς φύσεως εἰς τὰς ἀψύχους πέτρας. Περὶ δὲ τοῦ ἄνωθεν τῆς
Ἁγίας Τραπεζῆς κουβουκλίου λέγει, ὅτι τὴν καλλονὴν καὶ τερπνότητα εἶχεν,
ὥστε τὸ πελέχημα ἐκεῖνου καὶ τὸρνευμα ἐδείκνυτο ὡς νὰ μὴ εἶχε φύσιν μαρμάρου,
ἀλλ' ἐφαίνετο ὡς γάλα πεπηγμένον. Καθὼς λοιπὸν ἐλυπούμεθα βλέποντες συ-
ντετριμμένον τοιοῦτον σκεῦος θαυμάσιον, βλέπομεν αἴφνης καὶ ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς
μοναχὸς τις, χλωμὸς τὴν ὄψιν καὶ ἀνυπόδητος, ὅλος ἄπλutos καὶ ἐνδεδυμένος
τρίχινον φόρεμα, γλυκὺς τὸ νεῦμα καὶ ἡμερος ὡς Ἄγγελος· τὸν ὁποῖον ἀφοῦ
ἐχαιρετήσαμεν, ἠρωτήσαμεν, πόθεν καὶ τίς ἦτο, καὶ πῶς εὐρέθη εἰς ἐκείνην τὴν
ἔρημον· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μὲ ταπεινῶσιν λέγων· «ἐγὼ δὲν ἔχω πατριδα οὐδὲ γένος,
οὔτε φροντίζω κανέν πρᾶγμα ἐπίγειον, οὔτε καμμίαν ἀπόλαυσιν ἔλαβον ἀπὸ τὰ
φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα. Ἐπειδὴ ἀπρηνήθην διὰ τὸν ὁποῖον περιπατῶ εἰς ταύτην
τὴν ἔρημον ἔτη τριάκοντα· ὀνομάζομαι Συμεὼν, τὴν ἀξίαν ἱερομόναχος· ἡμεῖς δὲ
τὸ εὐλαβήθημεν ἀπὸ τὸ σχῆμά του καὶ τοὺς λόγους καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν,
ἐζητοῦμεν τὴν εὐλογίαν του· αὐτὸς δὲ ἔκαμεν εὐχὴν δι' ἡμᾶς, καὶ μᾶς ἐδίδαξε νὰ
φροντίζωμεν πρὸ πάντων τὴν σωτηρίαν μας· ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἀπ' ἐκεῖνον τοιαύ-
τας νοουθεσίας, ἐγνώρισα πῶς ἦτο ἅγιος ἄνθρωπος· ὅθεν ἔχων πόθον ὡς περιεργός
ὅπου ἤμουν, καὶ ἐπιτήδειος νὰ ἐξετάζω γνώμην παντός ἀνθρώπου, τὸν παρεκά-
λεσα νὰ μᾶς εἰπῇ τι ὑψηλὸν καὶ ἀπόρρητον διήγημα, διότι μοῦ ἐφαίνετο ὅτι με-

τεῖχε ἀπό ὀμίλιαν τινά θεικὴν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος· ὅστις διὰ ταπεινώσιν ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος· ἐγὼ δὲ διὰ τὸν κάμω, νὰ μοῦ φανερώσῃ πράγματα πλέον θειότερα, τὸν ἠρώτησα πρότερον διὰ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο σκέπασμα τῆς ἁγίας Τραπέζης, τίς τὸ ἔθραυσεν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. «Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων τῆς Κρήτης Νίσσυρος ἦλθεν ἐδῶ, καὶ θαυμάζω τὴν ὠραιότητα τούτου τοῦ ἔργου, ἠθέλησε νὰ τὸ λάβῃ εἰς τὴν Κρήτην, νὰ τὸ ἀφιερῶσιν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας· καὶ ἀφοῦ τὸ ἐμέτρησε καὶ τοῦ ἐφάνη πῶς ἔβγαίνεν ἀπὸ τὴν θύραν εὐκόλα, τὸ κατέβασε καὶ θέλων νὰ τὸ ἐκβάλλῃ, δὲν ἠδύνατο, διότι ἠῤῥξανε πολλάκις καὶ ἐγένετο μεγαλύτερον· τοῦτο τὸ θαῦμα ἐγένετο πολλάκις· καὶ αὐτὸς μὲν ἐχάλα τὴν θύραν καὶ τὸν τοῖχον, ἀλλ' ἐκεῖνο πάλιν ἠῤῥξανε· διότι ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ὑστερηθῇ ὁ Ναὸς τοῦ τοιούτου ἐκλεκτοῦ πράγματος· ὁ δὲ ἀσεβὴς ἐφθόνησε, καὶ θυμωθεὶς τὸ ἔθραυσεν. Ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβε τὴν ἀξίαν τῆς αὐθαδείας του παιδεύσιν, καὶ ἐθραύσθη εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐρίπου, ὅπου ὀνομάζουσι ξυλοφάγον καὶ ἐπνίγη με' ὄλους τοῦ σύμφυκος»· τότε ἡμεῖς δοξάζοντες τὸν Θεόν, παρεκαλέσαμεν τὸν Ἅγιον νὰ φάγῃ τι καὶ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ διὰ τὴν λύπην ἣν εἴχομεν πῶς δὲν μᾶς ἔκαμνε καιρὸν νὰ ταξιδεύσωμεν· ἔφαγε διὰ ταπεινώσιν, λέγων εἰς ἡμᾶς, «μὴ λυπεῖσθε διότι αὐριον εἶσθε εἰς τὴν Νάξον, τὴν δευτέραν ἀναχωρεῖτε ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὴν τρίτην φθάνατε εἰς τὴν Κρήτην κατευόδιον, καὶ κάμνετε εἴτι ὁ βασιλεὺς προσέταξε, καὶ πάλιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπιστρέφετε χωρὶς κανέν ἐμπόδιον νὰ σᾶς ὑποδεχθῇ ὁ βασιλεὺς ἀγαλλόμενος»· αὐτὰ ὅλα ἐγίναν καὶ ἐτελειώθησαν ὕστερα καθὼς ὁ Ὅσιος ἐπροφήτευσεν· τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν ἠθέλαμεν νὰ φύγωμεν, ἐλειτούργησεν ὁ Ἅγιος καὶ κοινωνήσαντες τὰ θεῖα μυστήρια, ἐφιλεῦθημεν ὁμοῦ· ἔπειτα μὲ προσέταξε νὰ γράψω ἀφοῦ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου, τὴν κάτω γεγραμμένην διήγησιν, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Θεὸς καὶ νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι τῆς Ὀσίας τὴν ἄσκησιν, καὶ μοῦ λέγει.

«Τινὲς κυνηγοὶ ἦλθον ἐδῶ ὀλίγα ἔτη πρότερον ἀπὸ τὴν Εὐρίπον διὰ νὰ εὕρουν ἐλάφους καὶ ἄλλα ἄγρια ζῶα, ἀπὸ τούτους εἰς εὐλαβίᾳ μου εἶπε τοιαύτην γλυκυτάτην διήγησιν, λέγων. Ἡμέραν τινὰ ἦλθα ἐδῶ με' τινὰς συντρόφους νὰ κυνηγήσωμεν, καὶ ξεχωρίσας ἀπὸ τούτους ἄλλους, πῆγα νὰ προσκυνήσω τὸν Ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ βλέπων εἰς λάκκον ὀλίγα λουμπινάρια (ἀπὸ τὰ ὅποια κάμνει ὁ τόπος οὗτος πολλά) ἐγνώρισά, ὅτι Ἅγιός τις εἶναι ὅπου κατοικεῖ εἰς ταύτην τὴν ἔρημον· στοχαζόμενος εἰς ἕνα καὶ ἄλλο μέρος τοῦ Ναοῦ βλέπω εἰς τὰ δεξιὰ τῆς ἁγίας Τραπέζης τεμάχιον πανίου λεπτοῦ, ἢ ἀράχνην, ὅταν τὰ σαλεύει ὁ ἄνεμος, καὶ θέλων νὰ πλησιάσω διὰ νὰ γνωρίσω καλλίτερα τὸ φαινόμενον, ἤκουσα φωνὴν ταῦτα λέγουσαν, «στάσου ἄνθρωπε, μὴ πλησιάσῃς, διότι εἶμαι γυνὴ γυμνὴ καὶ ἐντρέπομαι»· ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὸν φόβον μου ἠθέλησα νὰ φύγω, ὅτι αἱ τρίχες μου ἐσηκώθησαν ὡς ἄκανθαι, καὶ κατὰ πολλὰ ἐτρόμαξα· ἔπειτα ἀφοῦ συνῆλθα ὀλίγον, τὴν ἠρώτησα τίς καὶ πόθεν ἦτο· καὶ μοί λέγει, ρίψον μου σὲ παρακαλῶ φόρεμά τι νὰ σκεπασθῶ, καὶ ἔπειτα θὰ σοῦ εἰπῶ εἴτι εἶναι Θεοῦ θέλημα· τότε τῆς ἔρριψα τὸ ἐπανωφόριόν μου, καὶ ἀφοῦ ἐνεδύθη, ἔκαμε πρότερον τὸν Σταυρὸν τῆς καὶ προσευχὴν, διὰ νὰ μὴ νομίσω πῶς εἶναι φάντασμα, ἔπειτα

ἦλθε πλησίον μου καὶ βλέπω τοιοῦτον θέαμα ἔφριξα, ὅτι ὅσον εἰς τὸ εἶδος ὡς γυνὴ ἐφαίνετο, ἀλλὰ ἦτο ὑπὲρ ἄνθρωπον τὸ φαινόμενον, ἐπειδὴ σάρκα οὐδόλως δὲν εἶχε ἐπάνω της, μόνον τὸ δέρμα μὲ κόκκαλα, καὶ αὐτὸ μαῦρον καὶ ἄσχημον, αἱ δὲ τρίχες τῆς ἦσαν λευκαί, καὶ ἡ μορφή της ἀνείδεος· μόνον ὡς σκιά ἀνθρώπου ἐφαίνετο, ἐγὼ δὲ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον μὲ φόβον πολύν, καὶ τὴν παρεκάλουν νὰ μὲ εὐλογήσῃ· ἡ δὲ ὕψωσε πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὕμματα, καὶ ἔκαμε προσευχὴν μυστικά, ἔπειτα λέγει πρὸς με, ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐλεήσῃ ἄνθρωπε, ὅστις σὲ ὠδήγησεν ἕως ἐδῶ δι' ἐμὲ τὴν ταπεινὴν, νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸν βίον μου.

Γίνωσκε ὅτι εἶμαι ἀπὸ χωρίον τῆς Μιτυλήνης, ὀνόματι Μέθυμναν, Καλογραῖα τὴν τάξιν, Θεοκτίστη ὀνόματι· διότι ὅταν ἤμουν ἀκόμη μικρὴ ἐτελεύτησαν οἱ γονεῖς μου· ὅθεν ἐκουρεῦθην εἰς γυναικεῖον Μοναστήριον· ὅταν ἤμουν 18 ἐτῶν, πῆγα εἰς τὸ χωρίον μας τὴν ἁγίαν Ἀναστασίαν νὰ ἰδῶ μίαν ἀδελφὴν, ὅπου εἶχα ὑπανδρον, καὶ αὐτὴν τὴν νύκτα ἦλθον Ἀραβες Κρήτες καὶ μᾶς ἠχμαλώτισαν· ἔπειτα φεύγοντες ἀπὸ ἐκεῖ, ἄρραξεν ἐδῶ εἰς τὴν νῆσον Νίσσυρος ὁ ἀρχηγὸς τῶν σαρακηνῶν, καὶ ἐκβάλλοντες ἔξω τούς αἰχμαλώτους νὰ τούς διατιμήσουν τί ἀξίζουσι, ἐπροφασίσθησαν χρεῖαν ὕδατος· καὶ ἀφοῦ ἐπαραμέρισαν, εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος καὶ περιεπάτησα τόσον ὅπου ἐκαταξέσχισα ἀπὸ τὰ ξύλα καὶ λίθους τούς πόδας μου· ὅθεν ἔπεσα ὡς ἀποθαμμένη, μὴ δυναμένη ἀπὸ τὸν πόνον νὰ στέκωμαι· καὶ τὸ πρῶτ' ὅταν εἶδα τούς μιαρούς καὶ ἐταξειδεύον, ἀπὸ τὴν χαρὰν ἐλησμόνησα τούς πόνους μου· τῶρα δὲ εἶναι ἔτη 35 καὶ περισσότερον, ὅπου κατοικῶ ἐδῶ, τρεφομένη πρῶτον με' τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ με' τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ δευτέρον με' λουμπινάρια καὶ χόρτα· καὶ ἐπειδὴ ἐξεσχίσθησαν τὰ ἱμάτιά μου, ἐνδύει καὶ σκέπει με ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, ὅπου κυβερνᾷ καὶ διακρατεῖ τὰ σύμπαντα.

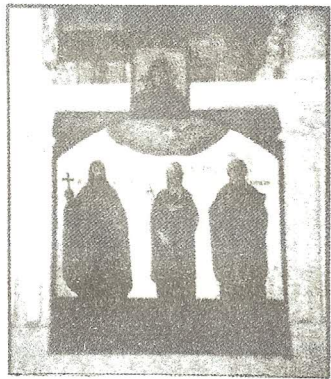
Ταῦτα ἡ Ἁγία λέγουσα ἠσύχασε ὀλίγον εὐχαριστήσασα τὸν Κύριον· ἔπειτα πάλιν μοί εἶπεν ὅσα ἔπαθα ἕως σήμερον, σοῦ ἐδιηγήθην με' βραχυλογίαν ἄνθρωπε· ἀλλὰ παρακαλῶσε νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν ταύτην διὰ τὸν Κύριον, ἠξεύρω πῶς ἔχει νὰ ἔλθῃς καὶ ἄλλην φοράν με' συντρόφους νὰ κυνηγήσετε, καὶ τότε ἐνθυμήσου νὰ μοῦ φέρῃς εἰς ἀγγεῖον καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον, μίαν μερίδα τοῦ Δεσποτικοῦ Σώματος, καὶ μὴ πῆς κανενός δι' ἐμὲ τίποτε. Ταῦτα εἰπούσα με' εὐχίθη. Ἐγὼ δὲ τῆς ὑπεσχέθην νὰ τελέσω τὰ προστασσόμενα· καὶ λαμβάνων συγχώρησιν ἀνεχώρησα, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐρχόμενος ἐδῶ κατὰ τὴν πρόρρησιν τῆς Ἁγίας, τῆς ἔφερα τὰ θεῖα μυστήρια, ἀλλὰ δὲν τὴν εὕρον παρευθὺς, δὲν ἠξεύρω ἢ ἔλειπεν, ἢ διότι ἦσαν καὶ ἄλλοι μαζί μου, δὲν ἠθέλην ἡ Ἁγία νὰ τὴν ἴδουν, ἢ ἄλλο ἦτο τὸ αἶτιον.

Ἀφοῦ ὑπῆγον οἱ ἄλλοι εἰς τὸ κυνήγιον, βλέπων τὴν Ἁγίαν φοροῦσαν τὸ ροῦχον ὅπου τῆς ἔδωκα καὶ θέλων νὰ τὴν προσκυνήσω τὴν ἄκουσα νὰ λέγῃ, μὴ κάμῃς πρὸς με μετάνοιαν, νὰ μὴ με' καύσῃς τὴν ἀθλίαν, βαστάζων τὰ θεῖα μυστήρια· ταῦτα μετὰ δακρύων λέγουσα, με' ἠγειρεν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἐγὼ μὲν τῆς ἔδωσα τὰ ἄγια, ὅπου ἐκράτουν εἰς ἕνα πυξόμηλον, αὐτὴ δὲ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἔκλαιε, καὶ ἀφοῦ ἐκοινωνήσεν εἶπε ταῦτα. «Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην σου Δέ-

σποτα, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ μου τό σωτήριόν σου, τώρα ὅπου ἔλαβα τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτημάτων μου, νά υπάγω ὅπου προστάξει τό κράτος σου» ταῦτα εἶπε καί ὑψώσασα τὰς χεῖρας ὥραν πολλήν, νοερῶς προσήνυχετο, καί μέ εὐχήθη καί ἀπεχαιρέτησεν· ἐγὼ δέ ἀφου ἐκάμαμεν ὀλίγας ἡμέρας, καί ἐσυλλάβομεν κυνήγιον ἀρκετόν ἐστρεψα πάλιν, νά λάβω τὴν εὐλογίαν τῆς Ἁγίας βοηθόν καί συνοδοιπόρον μου, καί βλέπων ὧδε κακεῖσε, τὴν εἶδα νεκράν τυλιγμένην μέ τό ροῦχον ὅπου τῆς ἔδωσα καί ἔκειτο εὐσχημόνως εἰς τόν τόπον ὅπου τὴν εὔρον πρότερον· πίπτων κατά γῆς, ἔκλαιον καταφιλῶν τό ἅγιόν της καί πάνσεπτον λείψανον· ἔπειτα διαλογιζόμενος εἰς τό νοῦν μου διάφορα πράγματα, δέν ἤξευρα τί νά πράξω, ὡς ἰδιώτης καί ἀγράμματος· τέλος διά εὐλάβειαν ἐκοφα τό ἕνα χέρι τῆς Ἁγίας, καί τὰ ἐπῆρα χωρίς νά ὁμολογήσω τῶν συντρόφων τελειῶς τι.

Τὴν νύκτα ἠγέρθημεν, ἐπειδὴ ἦτο καιρός ἐπιτήδειος· καί τόσον ἄνεμον εἶχομεν πρύμνην, ὥστε ἐνομίζομεν νά φθάσωμεν εἰς τὴν Εὐριπον ὅταν ἐξέρχεται ὁ ἥλιος· ἀλλ' ἡμεῖς εὐρέθημεν τό πρῶτ' ἀκόμη ἀπ' ἔξω τῆς νήσου πλησίον εἰς τόν λιμένα ὅπου εἴμεθα, καί μήτε τά κουπία, μήτε μέ ὅλα τά πανία ὅπου ἦσαν γεμάτα, ἠμποροῦμεν οὐδαμῶς νά σαλεύσωμεν· ὅθεν μή δυνάμενοι νά ἐννοήσωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ πράγματος, ἰστάμεθα θαυμάζοντες καί μετά βίας ἐσυλλογίσθη, πῶς διά τὴν χεῖρα τῆς Ἁγίας ἐμποδιζόμεθα· ὅθεν εἶπα τῶν συντρόφων νά στρέψωμεν καί τὴν ἅγιαν χεῖρα, τὴν ἔθεσα εἰς τόν τόπον τῆς· ἔπειτα ἔτρεχε τό πλοῖον ὡς ἀετός ὑπόπτερος· τότε διηγῆθην τῶν συντρόφων μου ὅλα τά ἄνωθεν, οἵτινες μέ κατηγορήσαν πολλά καί ὠνειδίσαν, πῶς δέν τούς ὠμολόγησα πρότερον· καί εὐθύς ποδίσαντες ὑπήγαμεν ὅλοι εἰς τόν ναόν καί ἐγυρεύσαμεν ὥραν πολλήν, ἀλλά δέν τὴν ἤυραμεν· δέν ξεύρω ἢ ὁ Θεός μετέθεσεν ἐκεῖνο τό ἅγιον λείψανον ὅπου τοῦ ἤρεσεν, ἢ καί νά ἦτο ἐκεῖ, καί ἡμεῖς ἐμποδιζόμεθα ἀπό θείαν νεῦσιν καί βούλησιν· ἐστρέψαμεν λοιπόν λυπημένοι εἰς τὰς οἰκίας μας, δοξάζοντες Θεόν τόν πανάγαθον, τόν καθ' ἐκάστην ποιοῦντα παράδοξα καί ἐξαίσια πράγματα.

Εἰκὼν τῆς Ἁγίας
εὐρισκομένη εἰς τόν Ἱ. Ν.
Ἁγ. Θεοκτίστης - Πάρου.

Ῥοδή ζ'. Σέ νοητήν.

Εν τῷ ναῷ, τῆς Ἁγνῆς Θεόπαιδος, προσκαρτεροῦσα εὐλαβῶς, ὤφθης τῆς Τριάδος ναός, Θεοκτίστη ἔμφυχος, θείαις ἀναβάσει, λαμπруνομένη καί μέλπουσα: ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί ὑπερένδοξος.

Ρώμη Χριστοῦ, ἤνεγκας τὴν μόνωσιν, καί κακουχίας τὰς λοιπὰς, τῆς ἐρήμου Μῆτερ στερρῶς, καί δαιμόνων ἔλυσας, πάντα τά βουλεύματα, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζουσα: ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καί ὑπερένδοξος.

Ω! τοῦ θερμοῦ, ἔρωτός σου πάνσεμνε, πρὸς τόν νυμφίον σου Χριστόν! ὦ! τῶν παλαισμάτων τῶν σῶν! Πῶς γυμνή καί ἄστεγος, τὴν βίαν τῆς φύσεως, ἐν τῇ ἐρήμῳ ὑπέμεινας; Διό λαμπρῶς Θεοκτίστη, Χριστός σε ἐμεγάλυνε.

Θεοτοκίον.

Γέλως Ἁγνή, γέγονα τῷ δράκοντι, τῇ ἐμμονῇ τῶν πονηρῶν· ἀλλά τῆς κακίας αὐτοῦ, σύ με ἀπολύτρωσαι, καί τόν νοῦν μου κάθαρον, τῶν λογισμῶν τῆς φαυλότητος, ἐπιστροφὴν μοι γνησίαν, παρέχουσα πρὸς Κύριον.

Δεύτερος. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ψύχους τὴν δριμύτητα, Μῆτερ καί τοῦ καύσωνος, ἔφερες τὴν φλόγωσιν, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, μυστικῶς δροσιζομένη, καί Χριστόν δοξολογοῦσα.

Ετεσι τριάκοντα, πρὸς πέντε ἐτέλεσας, τοῖς πᾶσιν ἀγνώριστος, ἐν τέλει τοῦ βίου δέ, ἐπεγνώσθης θεοφόρε, τοῖς ἀνθρώποις θεία νεύσει.

Ιθυνας τόν βίον σου, ὀλικῶς πρὸς Κύριον, ὡς ἐρρύσθης ἔνδοξε, Ἰβαρβάρων ὠμότητος, καί ἠγνόησας τά πάντα, οὐρανίῳ σου φρονήσει.

Θεοτοκίον.

Γέγονα τοῖς πάθεσι, τῶν δαιμόνων παίγνιον, ἐξ ὧν μέ ἀπάλλαξον, Ἄγνή ὡς φιλάγαθος, καί καθάρισον τόν νοῦν μου, τῇ μεθέξει τῶν κρειττόνων.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδή η'. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Εὐλαβεῖα Μητέρα τῇ πρὸς σέ, τήν σὴν ἁγίαν χεῖρα, ἀφεῖλεν ὁ κυνηγέτης, ἀλλ' εἰδῶς σου τήν πολλήν, λαμπρότητα ἔφαλλεν: εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ρυπωθεῖς κακία τοῦ ἐχθροῦ, οἰκτρῶς κατεμολύνθην, καί Κυρίου ἀπεμακρύνθην, καί κουφότητι νοός, τῷ πλάνῳ δεδούλωμαι· ἀλλά σύ με Θεοκτίστη Ὁσία, τῆς τούτου κακουργίας, ἐκλύτρωσαι ταχέως, τῇ σῇ ἐπιστασία.

Ακλινῶς τήν τρίβον τῆς ζωῆς, διήνυσας Ὁσία, καί ἀνέδραμες νικηφόρος, πρὸς το φῶς τό νοητόν, φαιδρῶς ἀνακράζουσα: εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίας ἀνοιξον κάμοι, Ἄγνή τῷ πλανηθέντι, τήν εἴσοδον Θεοτόκε, καί τῇ χάριτι τῇ σῇ, Χριστῷ μέ ὁδήγησον· σύ γάρ ἀμαρτωλῶν θερμή προστασία, καί πάντες τῇ σῇ σκέπη, ἐλπίζομεν Παρθένε, τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης.

Δεύτερος. Σοί τῷ Παντουργῷ.

Εὐρέ σε νεκράν, κειμένην Θεοκτίστη, ὡς αὖθις προσῆλθέ σοι, ζέοντι πνεύματι, ὁ κυνηγέτης, καί τήν σὴν θείαν χεῖρα, ἀφεῖλεν Ὁσία, ἁγιασμοῦ ὡς κτήμα.

Ρήσεων σεμνή, οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ὄντες, ἐμφρόνως ὡς ἤκουσαν, τοῦ ἐφευρόντος σε, ἐπὶ τήν θέαν, τοῦ σοῦ ἁγίου σκήνους, Μητέρα ἐπανῆκον, ὡς ἔλαφοι διψῶσαι.

Αγνωστον σεμνή, καί ἀφανές Ὁσία, τό σκῆνός σου γέγονε, τοῖς ἐκζητοῦσί σε· τοῦτο γάρ Μητέρα, προώρισας δοθῆναι, τῇ Ἰκαρία, ὡς πλοῦτον ἀφθαρσίας.

Θεοτοκίον.

Σκέπη μου σύ εἶ, καί θεία προστασία, καί μέγα προσφύγιον, Παρθένε Ἀχραντε· διό με ρῦσαι, τῆς τοῦ ἐχθροῦ μανίας, καί τῶν χαμαιζήλων, λόγων καί νοημάτων.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

ᾠδή θ'. Τύπον τῆς ἁγνῆς.

Ινα θεωρῆς ἐκάστοτε, τήν τοῦ Κυρίου Μητέρα θείαν τερπνότητα, τῷ θείῳ ναῶ, τῆς Παναχράντου Θεόπαιδος, Θεοκτίστη Ὁσία προσήδρευες· καί νῦν τῆς ἄνω δόξης, ἐκληρονόμησας τήν ἔλλαμψιν.

Μνήμην τήν σεπτὴν σου πάνσεμνε, ἡ νῆσος Λέσβος ἄγει πανηγυρίζουσα, καί χαίρει ἐν σοί, ἡ Πάρος πόθῳ ὑμνοῦσά σε· ἀλλὰ πλέον δέ τούτων ἀγάλλεται, ἡ Ἰκαρία Μητέρα, ὡς κεκτημένη σου τὰ λείψανα.

Ολην τήν ζωὴν μου ἤνυσα, ἐν ἀμαρτίαις Μητέρα καί παραβάσει· καί νῦν εἰς τήν σὴν, προσκαταφεύγω ἀντίληψιν, ἵνα τύχω θεόθεν ἀφέσεως, ἣν δίδου μοι Ὁσία, τῷ ἀναξίως σε ὑμνήσαντι.

Υδωρ τῆς ζωῆς ἡ βλύσασα, οἷα πηγὴ Παρθένε τῆς ἀγαθότητος, τήν φλόγα Ἄγνή, τῶν παθῶν μου κατάσβεςον, οἰκτιρισμῶν σου τοῖς ὄμβροισ Πανάμωμε, καί ἄρδευσον τόν νοῦν μου, πρὸς εὐκαρπίαν θείων πράξεων.

Δεύτερος. Ἡσαΐα χόρευε.

Ιερᾶς πεπλήρωσαι, εὐφροσύνης ὄντως καί χαρᾶς, ἡνίκα τῆς δωρεᾶς, τῆς ζωοποιοῦ, Ὁσία τετύχηκας, καί μετὰ δόξης ἀγγελικῆς, Μητέρα ἀνέδραμες, πρὸς οὐράνια σκηνώματα.

Μέγα τό κατόρθωμα, τοῦ σοῦ βίου Μῆτερ ἀληθῶς! ἐκπλήττεις γάρ τῶν πιστῶν, πᾶσαν ἀκοήν, τοῖς σοῖς ἀριστεύμασιν· ὅτι ὡς ἄγγελος ἐπί γῆς, Ὁσία ἐβίωσας, καί Ἀγγέλοις καθωμοίωσαι.

Οὐρανόθεν ἔπιδε, Θεοκτίστη Μῆτερ ἐμφανῶς, καί δέξαι ὡς εὐτέλεις, δῶρον καί μικρόν, τοὺς ὕμνους μου ἔνδοξε, καί τῶν παθῶν με τῆς συνοχῆς, λύτρωσαι δέομαι, ταῖς πρός Κύριον πρεσβεΐαις σου.

Θεοτοκίον.

Υψηλόν ἀνάκτορον, τοῦ τῶν ὅλων ἀνακτος Χριστοῦ, ἐδείχθης ὡς ἀληθῶς, Δέσποινα Ἄγνη, αὐτόν σωματώσασα, ἐκ τῶν αἱμάτων σου τῶν ἀγνῶν, Ὡ πρέσβευε πάντοτε, ὑπέρ τῶν ὑμνολογούντων σε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανόν τοῖς ἀστροῖς.

Ησὴ ζωὴ Ὁσία, ἐκπλήττει πᾶσαν ἀκοήν· ὅτι στερρῶς ἠγωνίσω, φρονήματι καρτερικῶ, διό Χριστός Θεοκτίστη, περιφανῶς σε, δοξάζει.

Ἔτερον, ὅμοιον.

Λαμπαδηφόρος Μῆτερ οἶα παρθένος ἐκλεκτή, ἐχώρησας εἰς νυμφῶνα, τῆς ἀφθαρσίας ἐν χαρᾷ, καί τῷ Χριστῷ συνοδοξάζῃ, διά παντός Θεοκτίστη.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ Κόρη, ἡ προστασία τῶν πιστῶν, ρῦσαι ἡμᾶς πάσης βλάβης, καί ἐπηρείας τῶν ἐχθρῶν, καί τῷ Υἱῷ σου Παρθένη, στῆσον ἡμᾶς σεσωσμένους.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχους δ' καί φάλλομεν τά ἐξῆς Προσόμοια τῆς Ὁσίας.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Δοθεῖσα Θεῷ ἀπό παιδός, ὑπό τῶν συγγόνων σου, καθάπερ δῶρον εὐπρόσδεκτον, Ὁσία πάντιμε, ὅλης ἐκ καρδίας, τούτῳ ἠκολούθησας, ἀγνεΐας λαμπομένη τοῖς κάλλεσι· καί νῦν τήν ἄληκτον, καρπούμενη ἀγαλλίασιν, Θεοκτίστη, σκέπε τοὺς τιμῶντάς σε.

Ρυσθεῖσα χειρῶν βαρβαρικῶν, προμηθεΐα κρείττονι, ὅλην σαυτήν ἀνατέθεικας, τῷ Παντοκράτορι, καί ἐν τῇ ἐρήμῳ, Πάρῳ κατεσκήνωσας, ἀθέατος τοῖς πᾶσι καί ἄγνωστος, διατελέσασα, Θεοκτίστη παμμακάριστε· θαυμαστόν σου, ὄντως τό κατόρθωμα!

Ως ἄγγελος Μῆτερ ἐν σαρκί, ἀληθῶς τεθέασαι, τῷ θηρευτῇ τῷ εὐρόντι σε, ὅς ἐξιστάμενος, τῆς θεοειδοῦς σου, ὄψεως τό ἄσαρκον, ὡς θήραμα τερπνόν καί οὐράνιον, τῆς πολιτείας σου, τοὺς ἀγῶνας παρατέθεικε, τῇ ἀγίᾳ, Ἐκκλησίᾳ πάνσεμνε.

Τό κάλλος ὁρῶσα τοῦ Χριστοῦ, καί τῆς ὑπέρ ἔννοιαν, ἐμπιπλαμένη λαμπρότητος, Ὁσία ἔνδοξε, ἀντί τῶν μακρῶν σου, πόνων τῆς ἀσκήσεως, ἰκέτευε ἀπαύστως δεόμεθα, ἡμῖν δωρήσασθαι, Θεοκτίστη πανσεβάσμιε, τήν εἰρήνην, καί το μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς σου παλαΐμασι, τήν παρθενικὴν στολήν σου, πολλῶ πλεῖον ἐλάμπρυνας, Θεοκτίστη Ὁσία Μῆτερ· ὅθεν ὡς παρθένος φρονίμη, ἐστολισμένη νυμφικῶς, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, καί τήν λαμπάδα τῶν ἔργων, ταῖς χερσί κατέχουσα, εἰς τόν νυμφῶνα τῆς ἄνω δόξης, ἐν εὐφροσύνῃ ἀνέδραμες. Διό Πάρῳ καί Ἰκαρίᾳ, σύν τῇ ἐνεγκαμένη σε Λέσβῳ, χορεύουσι τῇ δόξῃ σου, τήν σὴν προστασίαν ἐκδεχόμεναι· ἦν δίδου αἰεὶ, πιστῶς τελοῦσαις τήν μνήμην σου.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένη.

Δοξολογία μεγάλη καί ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά τυπικά, οί Μακαρισμοί καί ἐκ τῶν κανόνων τῆς Ὁσίας ἡ γ' καί ζ' ᾠδή. Ἀπόστολον τοῦ Ἀγίου Σάββα, Εὐαγγέλιον τῶν Δέκα Παρθένων, ὅπερ ζῆτει τῷ δεκάτῳ Σαββάτῳ τοῦ Ματθαίου.

Κοινωνικόν. *Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.
Μεγαλυνάριον.*

Χαίροις ὁ τῆς Λέσβου θεῖος βλαστός, τῆς Πάρου τό κλέος, Ἰκαρίας ὁ πλουτισμός.

Χαίροις ἡ Ἀγγέλων, ζηλώσασα τόν βίον, Ὁσία Θεοκτίστη ἀξιόθαύμαστε.

Δίστιχον.

Θεοκτίστη ὦρα μοι δεινῆ βοήθει,
Γερασίμῳ πλέξαντι τούς δέ σοι ὕμνους.

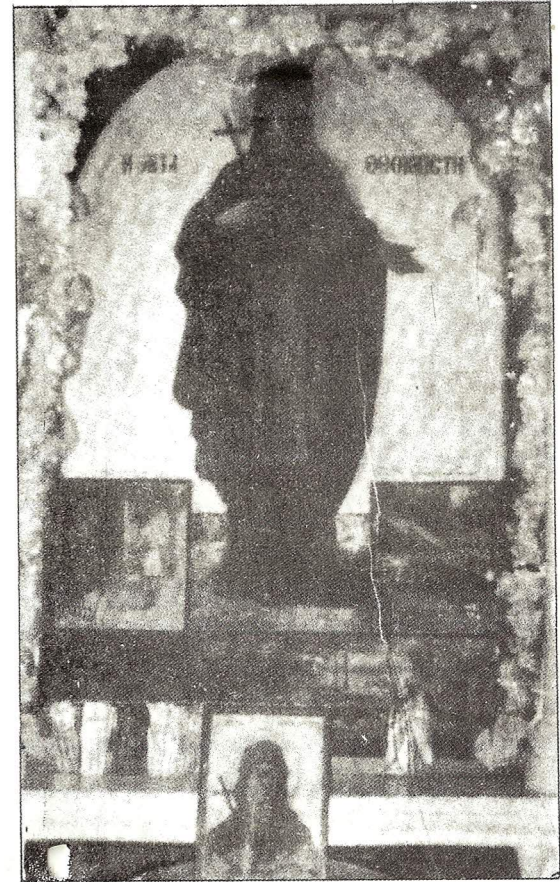
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Ἦχος πλ. α'. Τόν Συνάναρχον λόγον...

Τῆς Μεθύμνης τόν γόνον καί θεῖον βλάστημα, καί Παρίων τό κλέος καί τό ἐντρέφημα, Θεοκτίστην τήν ἁγίαν εὐφημήσωμεν. Χαίροις, βοῶντες πρός αὐτήν, καλλιπάρθενε ἀμνάς, ὡς νύμφη τοῦ Θεοῦ Λόγου· ᾧ καί πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἐπανέκδοσις ἐκ τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῆς γενομένης ὑπό τοῦ Θεολόγου Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Π. Σωτηρίου, Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μυτιλήνης 1957.

Εἰκὼν τῆς Ἀγίας Θεοκτίστης, εὐρισκομένη εἰς τόν ἐν Πάρῳ φερόνυμον Ναόν της.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΑΝ ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΝ ΤΗΝ ΛΕΣΒΙΑΝ

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου,
ἡμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τό «Κύριε εἰσάκουσον» μεθ' ὃ τό «Θεός Κύριος», καί τό ἐξῆς:

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως κεκτημένη πρός Χριστόν παρρησίαν, μή διαλίπης Θεοκτίστη Ὁσία, ὑπέρ ἡμῶν πρεσβεύουσα δεόμεθα, τῶν καταφευγόντων σου, τῇ θερμῇ προστασίᾳ, ὡς ἄν λυτρωθείμεν, πειρασμῶν καί κινδύνων καί πάσης ἄλλης βλάβης καί πληγῆς, καί ἐν εἰρήνῃ, τόν βίον διάγωμεν.

Δόξα. Τό αὐτό. Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ὑσιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι εἰ μή γάρ σύ προΐστατο πρεσβεύουσα τίτλημᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων, τίς δέ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοῦς γάρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντείων δεινῶν.

Ὁ Ν' καί ὁ Κανῶν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Θεῷ τῷ Κτίστη ἁγίοις με Μήτηρ, Γερασίμου».

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Θεόν καθικέτετε ἐκτενῶς, Μήτηρ Θεοκτίστη, ἐπταισμένων τόν ἱλασμόν, καί ἀπαλλαγὴν παντός κινδύνου, ἡμῖν δοθῆναι τοῖς σέ μακαρίζουσι.

Εὐφράνθη ἡ Λέσβος ἡ σὴ πατρίς, ὑποδεξαμένη, τά σά λείψανα σά σεπτά, ἐξ ὧν ἀναβλύζεις καθ' ἐκάστην, ἁγιασμόν Θεοκτίστη καί ἔλεος.

Ως ἔχουσα Μήτηρ πρός τόν Χριστόν, πολλήν παρρησίαν ἐκδυσώπει δια παντός, τοῦ ρύεσθαι πάσης ἡμᾶς βλάβης, καί πειρασμῶν πολυτρόπων καί θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Τοῖς πάθεσι θύραν ὁ ταπεινός, ἠνέωξα Κόρη, καί δεδούλωμαι τῷ ἐχθρῷ· Σύ με τῆς αὐτοῦ ἐπικρατείας, καί χαλεπῆς τυραννίδος ἐκλύτρωσαι.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ωκειώθης Κυρίῳ, ὑπερφυεῖ βίῳ σου, καί ὑπερφῶν χαρισμάτων, Μήτηρ ἠξιῶσαι ἐξ ὧν ἀπόσταξον, ὡσπερ οὐράνιον δρόσον, τάς σταγόνας ἄνωθεν, τοῖς σέ γεραίρουσι.

Καταφύγιον θεῖον, καί ἀσφαλῆς ἔπαλξις, Μήτηρ Θεοκτίστη Ὁσία, γενοῦ ἐκάστοτε, ἡμῖν δεόμεθα, τάς καθ' ἡμῶν ἐπιθέσεις, ἐχθροῦ τοῦ ἀλάστορος, ἐναποκρούουσα.

Τοῖς σεπτοῖς σου λειψάνοις, πίστει θερμῇ σπεύδοντες, ἴασιν ψυχῶν καί σωμάτων, ἀεὶ λαμβάνομεν· ὅθεν κηρύττομεν, τὴν ἐξ αὐτῶν προιοῦσαν χάριν ἀνεξάντλητον, Ὁσία πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Ιλαστήριον μέγα, κόσμου παντός πέφνηας, ἄφεσιν καί λύτρωσιν Κόρη, ὡς Μήτηρ ἄχραντος Θεοῦ παρέχουσα, ἁμαρτιῶν καί κινδύνων, τοῖς θερμῶς προστρέχουσι, τῇ σῇ χρηστότητι.

Διάσωσον, ὦ Θεοκτίστη Ὁσία πάσης ἀνάγκης, τοὺς ἐκ πόθου τῇ ἄρωγῇ σου προστρέχοντας, καί ἐν εἰρήνῃ τελεῖα ἡμᾶς συντήρει.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τό Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία Θερμῆ.

Πρεσβεύειν αἰεὶ, μή παύσῃ τῷ νυμφίῳ σου δι' ὃν σεαυτὴν, ἀσκήσει Μῆτερ ἔτηξας, πάσης ὀργῆς καὶ θλίψεως, ἀσινῆ καὶ ἀπείραστον πάνσεμνε, τὴν ζωὴν φυλάττεσθαι ἡμῶν, ὡς μέτοχος τῶν ὑπὲρ κατάληψιν.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σωτηρίας ἀξίωσον, τῆς κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα δεόμεθα, τῇ πρὸς Κύριον πρεσβείᾳ σου, Θεοκτίστη Μῆτερ τούς τιμῶντάς σε.

Τοῖς τιμίους λειψάνοις σου, γάννυται πατρίς σου ἢ σέ βλαστήσασα, ὅθεν ταύτην σκέπε πάντοτε, Μῆτερ Θεοκτίστη πάσης θλίψεως.

Ηθερμῆ σου ἀντίληψις, παντί θλιβομένῳ παρέχει ἄνεσιν, καὶ νοσοῦντι Μῆτερ ἴασιν· διὰ τοῦτο πάντες σοι προστρέχομεν.

Θεοτοκίον.

Αὔγασόν μοι Πανάχραντε, τῷ ἐν σκότει ὄντι τῶν παραπτώσεων, μετανοίας φῶς γλυκύτατον, ἢ τό φῶς τεκοῦσα τό ὑπέρφωτον.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Γέγονεν ἡ σὴ, βιοτὴ Μῆτερ παράδοξος διὰ τοῦτο ἀνηκέστων συμφορῶν, ρύου πάντοτε τούς ταύτην μακαρίζοντας.

Ομβρησον ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει καταφεύγουσι, Θεοκτίστη τῇ ἀγίᾳ σου σορῶ τῆς εὐνοίας σου τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Ιασαι ἡμῶν, τὰ συμβάντα ἀρρωστήματα διὰ πλῆθος χαλεπῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ὑγείαν τὴν κατ' ἄμφω ἡμῖν δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Σώματος Ἀγνή τὰς ὀρμάς καὶ τὰ σχιρτήματα, ἀπονέκρωσον τῇ σῇ ἐπισκοπῇ, καὶ πρὸς βίον με βελτίονα κυβέρνησον.

ᾠδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Μεγάλων σε, δωρεῶν ἠξίωσεν, ὃν ἐδόξασας μεγάλους σου πόνοις, ὁ μεγαλόδωρος μεγάλους σου πόνοις, ὁ μεγαλόδωρος Μῆτερ Δεσπότης, ὃν ἐκδυσώπει μεγάλων κολάσεων, λυτρῶσαί με ὡς ἀγαθός, τόν μεγάλως αὐτόν παροργίσαντα.

Εν Πάρῳ ὑπερφυῶς ἀσκήσασα, καθηγίασας αὐτὴν τοῖς σοῖς πόνοις· καὶ νῦν τῷ Θείῳ λειψάνῳ σου Μῆτερ τὴν σέ βλαστήσασαν Λέσβον ἐφαίδρυνας, ἣ δίδου πάντοτε τῆς σῆς, μητρικῆς εὐλογίας τὰς χάριτας.

Μή παύσῃ, ὡς συμπαθῆς παρέχουσα, τοῖς προστρέχουσι τῇ θεῖᾳ σορῶ σου, καὶ ἐξαιτοῦσι τὴν χάριν σου Μῆτερ, τῆς προστασίας τῆς σῆς τὰ δωρήματα καὶ λυτρομένη χαλεπῶν, πειρασμῶν καὶ δεινῶν περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Η Πάναγνος, τοῦ Θεοῦ λοχεύτρια, Ἀειπάρθενε Ἀγνή Θεοτόκε τὴν ἄναγνόν μου ψυχὴν καὶ καρδίαν, ταῖς παμβεβήλοις ἐννοίαις καὶ πράξεσι, καθάρισον τῷ ρυπτικῷ, τοῦ ελέους σου ρεῖθρῳ καὶ σῶσόν με.

Διάσωσον, ὦ Θεοκτίστη Ὁσία, πάσης ἀνάγκης, τούς ἐκ πόθου τῇ ἀρωγῇ σου προστρέχοντας, καὶ ἐν εἰρήνῃ τελεῖα ἡμᾶς συντήρει.

Αχραντε, ἢ διὰ λόγου τόν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τό Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῇ ὑπὲρ φύσιν ἀσκήσει σου πάνσεμνε, τὰς τῶν δαιμόνων κατέπτηξας φάλαγγας· ἐξ ὧν τῆς κακίας ἀπάλλαξον, τούς τὴν σεπτὴν σου αἰτοῦντας ἀντίληψιν, Ὁσία Ἀγγέλων ἐφάμιλλε.

Προκείμενον.

Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὡμοιωθῆ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ οἱ πέντε μωραὶ· αἵτινες μωραὶ λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον. Αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν, μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου, ἐνύσταξαν πᾶσαι, καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ νυκτός κραυγὴ γέγονεν. Ἴδου, ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον. Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν αἱ φρόνιμοι λέγουσαι. Μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος, καὶ αἱ ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἀνοιξὸν ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

*Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.*

Προσόμιον.

Ἦχος πλ.β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Βίον ὑπερθάυμαστον, πολιτευθεῖσα ἐν Πάρῳ, ἅπαντας ἐξέπληξας, τοῖς σοῖς κατορθώμασι καὶ χαρίσματι· διὸ νῦν ἅπαντας, Μήτηρ Θεοκτίστη, τοὺς πιστῶς σε μακαρίζοντας, πάσης στενώσεως, καὶ ἐπιφορῶν καὶ κακώσεων, τῶν ἐν τῷ βίῳ λύτρωσαι, καὶ χαρὰν καὶ δύνάμιν ἔνθεον, δίδου καθ' ἐκάστην, ἡμῖν τοῖς προσκυνούσιν εὐλαβῶς τό ἱερόν σου ἐκτύπωμα, καὶ τό θεῖον λείψανον.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τοῖς σπαργάνοις σου Μήτηρ, ἐγκαυχᾶται ἡ Λέσβος καὶ ἀγιάζεται· ἀγίασον οὖν πάντας, ἀγιασμῷ Ὁσία, τῶν ἀγίων λειψάνων σου, τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τοὺς εὐαγεῖς σου πόνοους.

Εν τῇ Πάρῳ Ὁσία, ὑπὲρ ἀνθρώπον βίον στερρῶς διήνυσας· ἀνύειν οὖν σωφρόνως, τὰς τρίβους τὰς φερούσας, πρὸ ζωῆς τὴν κατάπαισιν, ἐνίσχυσον ἀληθῶς, τοὺς σέ ὑμνολογοῦντας.

Ρώμην θεῖαν καρποῦται Ἰκαρία, Ὁσία, ἐκ τοῦ λειψάνου σου, καὶ χάριν καὶ ὑγείαν καὶ ἔλεος καὶ ρῶσιν, ἐξ αὐτοῦ ἀεὶ δρέπεται, ἡ σὴ πατρὶς δαψιλῶς θεόφρον Θεοκτίστη.

Θεοτοκίον.

Γεωργήσας ἀφρόνως, ἀσυνέτω καρδίᾳ παθῶν βλαστήματα, καρπῷ τῆς ἀμαρτίας, Παρθένε ἐνεκρώθην· ἀλλὰ σύ με ἐξέχειρον, καὶ πρὸς ζωῆς τὰς ὁδοὺς, κατεύθυνον τὸν νοῦν μου.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Εχει Ὁσία, ἀπολαβοῦσα ἀρτίως ἐκ τοῦ θεοῦ σου λειψάνου ἡ πατρὶς σου, μέρος Θεοκτίστη ὡς χάριτος ἐστίαν.

Ρῦσαι Ὁσία, σοὺς εὐλαβεῖς συμπολίτας πάσης θλίψεως καὶ βλάβης καὶ ἀνάγκης, τοὺς τὴν σὴν πρεσβείαν, θερμῶς ἐξαιτουμένους.

Αλυπον βίον, δίδου ἡμᾶς διανύειν, πάσης θλίψεως ἀπηλλαγμένον Ἀμήτηρ, τοὺς ὑπερυψοῦντας, Χριστόν τὸν σόν νυμφίον.

Θεοτοκίον.

Σῶμα μολύννας, τῇ τῶν παθῶν ἐργασία, πάσης πέπλησμαι ὁ τάλας δυσωδίας· κάθαρον Παρθένε, καρδίας μου τό βάθος.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ιάσεις σου τό σκῆνος βλύζει Θεοκτίστη καὶ χαλεπά θεραπεύει νοσήματα, καὶ τὰς ὀδύνας κουφίζει τῶν προσιόντων σοι.

Μή παύση Θεοκτίστη, νέμουσα ἀϋλῶς, τοῖς σέ τιμῶσι τὴν ἀφθονον χάριν σου, καὶ συμπτωμάτων παντοίων ἡμᾶς ἐξαίρουσα.

Ολόφωτον παστάδα, Μήτηρ κατοικοῦσα, σὺν ταῖς φρονίμοις παρθένοις ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίσει ζητούντων τὴν προστασίαν σου.

Θεοτοκίον.

Υδάτων ἀπωλείας, ρῦσαι με Παρθένε, καὶ σωτηρίας τό ὕδωρ μοι πῆγασον, τῷ ἀδιστακτῷ καρδίᾳ σε μεγαλύνοντι.

Τό Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ Μεγαλυνάρια.

Χαίροις ὁ τῆς Λέσβου θεῖος βλαστός, καὶ τῆς νήσου Πάρου ὁ οὐρά-
νιος στολισμός· χαίροις Ἰκαρίας, προστάτις Θεοκτίστη, καὶ τῶν
σέ γεραιρόντων, θεία ἀντίληψις.

Βίον διανύσασα θαυμαστόν, ἐξέπληξας πάντας, τῇ ἀσκήσει σου τῇ
στερρᾷ σύ γάρ ὡς ἀναίμων, Ὅσια ἠγωνίσω, καὶ φύσεως τῶν ὄρων
Μῆτερ ἐκβέβηκας.

Εξ αἰχμαλωσίας τυραννικῆς, Μῆτερ λυτρωθεῖσα, προμηθεία τῇ
Θεϊκῇ, ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ στερρῶς ἐγκαθωρμίσθης, ἀγάπη νευ-
ρουμένη τῇ τοῦ νυμφίου σου.

Εφριξεν ἰδῶν σε ὁ θηρευτής, Μῆτερ Θεοκτίστη, ὡς ἀσώματον ἐν
σαρκί, καὶ τῆς θαυμαστῆς σου, Ὅσια πολιτείας, ἐκήρυξεν ἐν κό-
σμῳ, τὰ κατορθώματα.

Ολβον ὡς οὐράνιον ἀληθῶς, ἐδέξατο Μῆτερ, τόν σόν λείφανον τό
σεπτόν, πανδημεὶ ἢ Λέσβος, ἢ σὴ πατρίς Ὅσια, ᾧ καὶ πιστῶς
προστρέχει ὑμνολογουῦσά σε.

Πάσης ἡμῶν βλάβης καὶ συμφορᾶς, τήρει ἀνωτέρους, τοὺς τιμώ-
ντάς σε εὐλαβῶς, καὶ πταισμάτων λύσιν, ἡμῶν αἰεὶ ἐξαίτει. Ὅσια
Θεοκτίστη ἀξιοθαύμαστε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστό-
λων ἢ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου ποιήσατε
πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον, τὰ συνήθη Τροπάρια,
ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν φάλλομεν τό ἐξῆς:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Σκέπη καὶ προστάτις ἀσφαλῆς, καὶ καταφυγὴ ἐν ἀνάγκαις καὶ πε-
ριστάσεσι ἔσο Μῆτερ πάντοτε τοῖς προσπελάζουσι, τῇ θερμῇ
ἀντιλήψει σου, λύουσα κινδύνων, καθ' ἡμῶν τὴν ἔφοδον, καὶ πᾶσαν
ἄλλην πληγὴν, παύουσα τῇ σῇ μεσιτεία πρὸς τόν σόν νυμφίον καὶ Κτί-
στην, τόν σέ Θεοκτίστη θαυμαστώσαντα.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ φύλαξόν
με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δι' εὐχῶν.

Δίστιχον.

Θεοκτίστη δέησιν πρόσδεξαι τὴν δέ
Ἦν σοι Γεράσιμος θερμῶς ἀναπέμπει.

